

Universal Studio

I

Iedere wanhopige journalist valt er minstens eenmaal in zijn carrière voor. In de regel duiken ze op vanuit het niets, als een onverwachte bonus op een uitzichtloos punt in zijn of haar carrière en daarmee een krachtige verleiding meetorsend: de complottheorie.

Verhalen a la de moord op Kennedy en de rol van de Amerikaanse geheime diensten; een verhaal over 9/11 en de rol van de Amerikaanse geheime diensten; het verhaal van een gecrashte UFO in Roswell en de rol..., enfin, 'zo'n verhaal'.

Ik verwachtte 'zo'n verhaal' nooit in de schoot geworpen te krijgen, omdat er in de Nederlandse regionale journalistiek weinig (geen) voorbeelden zijn die spreken over inmenging van geheime diensten, zeker niet over de Amerikaanse, die

op het eerste oog bij alle complotten betrokken schijnen. Ook worden er niet al teveel wet-houders onder schimmige omstandigheden kapot-geschoten terwijl ze in een open auto door de dorpsstraat rijden, waarvan later wordt gezegd: de AIVD zat daar achter. Daar hebben ze gewoon-weg de competentie niet voor, denk ik.

En toch wierp iemand mij zo'n verhaal toe. Een bizarre geschiedenis, een complot, zonder enig hard bewijs overigens, maar samenhangend van zulk een realistische suggestie dat het angst-aanjagend is. Een verhaal waardoor ik nu argwa-nend naar de sterren kijk, achterdochtig zelfs. Ik heb het verhaal uitgewerkt, maar publiceren zal ik het nooit. Niet in de vorm van een wel-overwogen journalistiek artikel waarin de feiten worden geopenbaard door, in dit geval, een welingelichte anonieme bron en vervolgens ge-staafd en gesterkt door cijfers en experts.

Dat heeft overigens niet alléén met lijfsbe-houd te maken. Vaak zie je dat journalisten uit angst onder pseudoniem of zelfs niet publiceren. Toegegeven, ik vrees; voor represailles waarbij ik misschien uit onbekende hoek op een onbekom-merde dag een kogel door mijn bast krijg. Het is niet prettig voortdurend over je schouder te moeten kijken, alleen al omdat je dan niet ziet

wat er zich voor je afspeelt.

Meer nog vrees ik voor mijn gezond verstand. Gekte is erger dan de dood. Het probleem met de waarheid, onze dagelijkse realiteit, is dat het in alle facetten de overtreffende trap is van abstracte kunst; van fictie die zich tot de uiterste grenzen van het onwaarschijnlijke uitstrekt. Ik heb alle feiten gezien en gecheckt, dubbel gecheckt, ik heb de gaten en de overdrijvingen kritisch bestudeerd, met zinvolle logica en opnieuw de feiten in kunnen vullen, ik heb een verhaal geschreven waarvan ik wéét dat het klopt en naar eer en geweten op waarheid berust.

Ik geloof het alleen zelf niet.

Geen verhaal is zo onwaarschijnlijk als de waarheid en daarom kunnen we, kan ik, de waarheid niet presenteren als zijnde de waarheid. Ik presenteer het daarom als fictie. Als een laffe dekmantel voor mijzelf, als postume bronbescherming voor hij die mij hierin betrok, en tegelijkertijd omdat het verhaal wel verteld móét worden.